

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

¡Beneït el qui ve en nom del Senyor!

Diumenge de Rams 2018

Un any més, celebrem el Diumenge de Rams. Com aquella multitud de deixebles que es varen entusiasmar el primer Diumenge de Rams, també nosaltres en aquest dia proclamem amb entusiasme: «¡Beneït el qui ve en nom del Senyor!». Aclamem Jesús, que és el Mestre, el Salvador, el centre de la vida, de la història, la Vida que dona sentit a la nostra vida. En ell s'han acomplert les Escriptures i ha començat el temps de la salvació. Amb ell ha arribat el temps de gràcia per als pobres, els captius, els oprimits. Ell ha vingut a alliberar-nos de la ceguesa del cos i de l'esperit, de la pobresa i l'esclavitud, ell ve a alliberar del pecat. És l'Ungit de Déu per l'Esperit per a anunciar la Bona Notícia del Regne als desheretats i als pecadors de la terra, als que estan necessitats de la salvació.

«Beneït el qui ve en nom del Senyor!». Amb aquestes paraules de joia i d'entusiasme els habitants de Jerusalem varen acollir Jesús. Avui, Diumenge de Rams, també l'acollim en el nostre cor i actualitzem l'entrada de Jesús a Jerusalem, quan era a prop la celebració de la Pasqua. Ell entra a la ciutat envoltat per una multitud joiosa i expectant, segura que ell és el Messies, perquè ha confirmat amb la seva paraula i sobretot amb els seus miracles els anuncis dels antics profetes. Ell, però, és plenament conscient que no arriba a Jerusalem per a ser entronitzat com a rei sinó per a consumir el misteri de la seva passió, mort i resurrecció, i que la corona que rebrà serà una corona d'espines.

Jesús lliura la seva vida a la creu per a la remissió dels pecats de la humanitat. La se-

va mort serà la culminació del que ha estat la seva vida tota sencera, entregada lliurement i sacrificada per a la salvació dels homes. No havia vingut a ser servit sinó a servir i donar la seva vida en rescat per una multitud (cf. *Mc 10,45*). El seu acte de donar la vida és la conseqüència de la seva trajectòria vital, una entrega en totalitat als altres. La creu esdevindrà el gest més gran de servei i de donació: «Per això el Pare m'estima, perquè jo dono la vida (...). Ningú no me la pren, soc jo qui la dono lliurement» (*Jo 10,17-18*). Contemplant la creu descobrim l'amor immens de Déu, un amor etern, infinit, encarnat en l'actuació misericordiosa de Jesús que mostra a la creu la seva màxima realització: «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la seva vida pels seus amics» (*Jo 15,13*).

Però la seva vida no acaba amb la mort a la creu. El Senyor ressuscita venent la mort i es converteix en el fonament i l'esperança de resurrecció per a tots els éssers humans. L'amor redemptor de Déu és més fort que la mort. El qui va ser penjat d'una creu, ha estat ressuscitat per Déu i exaltat a la seva dreta (cf. *Fets 5,31*). La resurrecció de Crist és principi de vida nova per a la humanitat. La vida del cristià consisteix en viure en Crist, amb l'alegria immensa per ser salvat i sentir-se salvat, per saber-se associat a l'obra de la salvació. A la vegada, caldrà imitar i assimilar-se al Ressuscitat, treballar en l'edificació de l'Església, amb alegria i entusiasme.

Ser cristià significa seguir el camí que Crist ens ha marcat, és tenir els mateixos sentiments de Crist, penetrar en aquests sentiments, viure'ls, que és viure la humilitat i l'entrega, la generositat i el desprendiment. Ell, essent igual a Déu, va assumir la condició humana fins a la mort i una mort en Creu, però Déu l'ha exalçat i li ha concedit el Nom que està per damunt de tot altre nom (cf. *Fil 2,5-11*).

Us desitjo que tingueu tots una Setmana Santa de veritat. Que Maria, la Mare i Mestra ens acompanyi per a viure-la amb fruit.

ENTREVISTA

Amor per la Litúrgia

PIERO MARINI

Mons. Piero Marini, arquebisbe de Martirano i president de la Comissió Pontifícia per als Congressos Eucarístics Internacionals, ha estat guardonat amb el V Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica. «Sempre vaig considerar Mons. Tena el més gran expert espanyol de teologia litúrgica; rebre el Memorial que porta el seu nom m'és un gran honor», assegura Mons. Marini, que va ser de 1987 a 2007 mestre de les celebracions litúrgiques pontificies.

Quin impacte personal li va causar col·laborar en l'aplicació de la Constitució Litúrgica?

Des dels vint-i-tres anys vaig tenir la gràcia de poder treballar amb les instàncies de la Santa Seu que duïen a terme la reforma, el *Consilium ad exsequendam Constitutionem de Sacra Liturgia*, i després a la Congregació per al Culte Diví. Així vaig poder respirar l'aire conciliar i conèixer molts pares del Concili i, des del 1965, quasi tots els grans experts en litúrgia.

Amb els seus anys d'ensenyament, ha notat en l'Església universal un aprofundiment de l'esperit del Concili?

He tingut ocasió de donar classes de litúrgia al Pontifici Institut Litúrgic de Sant Anselm, de 1990 a 2017. Crec que el millor període per a la litúrgia va ser durant el pontificat de sant Pau VI, en què es percebia l'acció de l'Esperit Sant que acompanyava la reforma. En canvi, sembla com si avui, per damunt de la litúrgia, l'interès per les qüestions i els debats eclesials se centri en temes com la família, l'educació, els pobres i en general els temes morals i socials.

Com valora els vint anys de treball conjunt amb sant Joan Pau II?

El vaig poder acompanyar en les innumbrables visites a comunitats que va fer. La seva sensibilitat per la inculturació va permetre adaptar la litúrgia, segons l'esperit del Concili, a l'índole dels diversos pobles. El considero el testimoni més autoritzat de la litúrgia volguda pel Vaticà II.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

Déu fa camí amb nosaltres

Una comunitat religiosa dedicada el matí d'un dissabte del temps de Quaresma a fer un recés. Un dels companys dona unes pistes de reflexió, dibuixant un paral·lelisme entre les possibilitats que ofereix el temps quaresmal i l'experiència del poble d'Israel que es posà en mans de Déu, deixà enrere les seguretats, i encetà el camí vers la terra promesa.

«El poble d'Israel va conèixer un seguit d'actituds, de virtuts, en la travessa pel desert —deia el religiós que proposava la reflexió—, que ens poden ajudar i ser referència en el recorregut quaresmal: viure una experiència profunda de Déu que fa camí amb el seu poble i parla a les persones. Reconèixer els dons que Déu ofereix i viure'ls amb profunditat cada dia. També viure la terra com a do, com a regal que Déu fa. Descobrir que el lloc on un acampa és la seva terra. Plegar i desplegar la tenda, recollir-la i tornar a caminar. Projectar el futur amb Déu, aixecar la vista caminant pel desert i confiar en Ell. Descobrir el sentit de poble, de pertinença a la comunitat, i la necessitat i dependència dels altres. Aprendre a estar sol, sense defugir els fantasmes propis i valorar les coses petites. Deixar-se acompanyar sense veure'li i no fer-se un Déu a

la mida; és a dir, ser fidel al Déu dels pares...» «Li diré "Ets el meu poble", i ell em dirà "Tu ets el meu Déu"» (Os 2,25).

Tots hem viscut la Quaresma, camí de conversió, amb més o menys intensitat. Avui, el diumenge de Rams ens obre a les celebracions cabdals de la nostra fe. No podem ser-ne mers espectadors perquè hi estem implicats. Som convidats a identificar-nos amb Jesús, amb els qui el segueixen o amb els qui el blasmen. Tots som actors d'aquest drama i protagonistes de la repetició, una i altra vegada, en les nostres vides, del procés de passió, mort i resurrecció. Passar per les petites i grans passions a les quals ens veiem abocats, morir i resuscitar amb el Crist, una i altra vegada, fins a la resurrecció definitiva. Sense oblidar que la seva passió i mort es repeteixen en totes i cadascuna de les persones que viuen dolors materials i espirituals, sotmeses a soledat, injustícies, abusos, vexacions, decepcions, incomprendiments... a prop nostre o allà on sigui. És hora de seguir caminant, com el poble d'Israel: endinsem-nos en aquesta Setmana Santa que ens convida a viure la conversió quaresmal en clau de salvació, per l'amor de Déu que es manifesta en Jesucrist.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Papa en Loreto: «Cristo vive, esperanza nuestra»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En la cercana solemnidad de la Anunciación del Señor —el 25 de marzo pasado—, el Papa visitó la «Casa de la Virgen» en Loreto; entre las paredes que, según la tradición, la Virgen recibió al ángel que le anunció que sería la madre del Salvador. Allí firmó la exhortación apostólica, fruto del Sínodo de los Obispos celebrado en octubre del pasado año, sobre el tema «Los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional».

Esta exhortación es una carta a los jóvenes titulada «Cristo vive». Él está vivo y nos quiere vivos. Él nos ofrece su amor como un regalo. Decía Francisco en Panamá: «La salvación que Dios nos regala es una invitación a formar parte de

una historia de amor, que se entreteje con nuestras historias.»

Estemos siempre alegres, incluso en los momentos difíciles; con Jesús nunca estamos solos. «La cruz de Cristo, abrazada con amor, nunca conduce a la tristeza sino a la alegría, a la alegría de ser salvados y de hacer un poquito eso que ha hecho él aquel día de su muerte.»

Que María nos enseñe «el gozo del encuentro con Cristo, el amor con el que debemos mirarlo al pie de la cruz, el entusiasmo del corazón joven con el que hemos de seguirlo en esta Semana Santa y durante toda nuestra vida». (Homilía del Domingo de Ramos de 2013).

Lectures de la missa diària i santoral

15. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12, 1-11]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (síriac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13, 1-15]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52, 13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. ■ Dissabte Sant. Sant Sulpci, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ † Diumenge vinent, Pasqua de Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia). [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Lc 24, 1-12. *Missa del dia*: Ac 10,34a. 37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mc 16,1-7). *A la missa vespertina*, l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta. Sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parlat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salví, si tant se l'estima». R.

M'envolta una unió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaijà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

✠ Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluç (Lc 22,14-23,56) (Fragment final)

Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Jesús deia: †. «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan». C. Es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. La gent s'ho estava mirant. Les autoritats deien rient-se'n: S. «Ell, que en salvava d'altres, que se salví ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit». C. Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: S. «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix». C. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus».

C. Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: S. «¿No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». C. Però l'altre, renyant-lo, li respongué: S. «¿Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal». C. I deia: S. «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne». C. Jesús li respongué. †. «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís».

C. Ja era cap al migdia quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: †. «Pare, confio el meu alè a les vostres mans». C. I havent dit això, expirà. (Aquí tothom s'agenolla i fa una pausa.)

El centurió, després de veure el que havia passat, en donava glòria a Déu i deia: S. «És veritat: aquest home era innocent». C. I tota la gent que era present en aquell espectacle després de contemplar tot el que havia passat se'n tornava donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho.

Hi havia un home que es deia Josep, membre del sanedrí, home noble i bo, natural d'Arimatea, població dels jueus, que esperava el Regne de Déu, i no estava d'acord amb tot allò que el sanedrí havia decidit i havia fet. Aquest home anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús; el desclavà, l'amortallà amb un llençol i el posà en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havia estat posat ningú. Era el divendres quan ja començava el capvespre del dissabte. Les dones que havien vingut amb Jesús des de Galilea, seguien fins allà, veieren el sepulcre i com havia estat enterrat el seu cos, i se n'anaren a comprar perfums i ungüents. I durant el dissabte guardaren el repòs que la llei prescrivia.

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salvazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere». R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificado; / temedlo, linaje de Israel». R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobretodo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

✠ Pasión de Nuestro Señor Jesucristo según san Lucas (Lc 22,14-23,56) (Fragmento final)

Y cuando llegaron al lugar llamado «La Calavera», lo crucificaron allí, a él y a los malhechores, uno a la derecha y otro a la izquierda. Jesús decía: † «Padre, perdónalos, porque no saben lo que hacen». C. Hicieron lotes con sus ropas y los echaron a suerte.

El pueblo estaba mirando, pero los magistrados le hacían muecas diciendo: S. «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». C. Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: S. «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». C. Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos».

Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: S. «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». C. Pero el otro, respondiéndole e increpándolo, le decía: S. «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». C. Y decía: S. «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu Reino». C. Jesús le dijo: † «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso».

C. Era ya como la hora sexta, y vinieron las tinieblas sobre toda la tierra, hasta la hora nona, porque se oscureció el sol. El velo del templo se rasgó por medio. Y Jesús, clamando con voz potente, dijo: † «Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu».

C. Y, dicho esto, expiró. (Todos se arrodillan y se hace una pausa.)

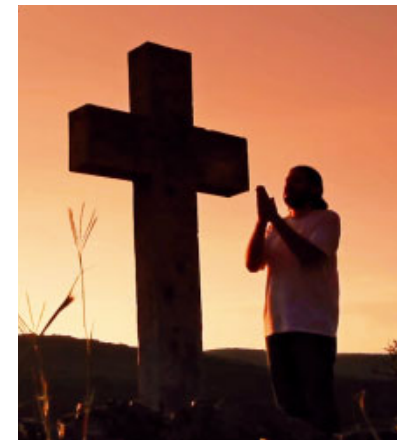
El centurió, al ver lo ocurrido, daba gloria a Dios diciendo: S. «Realmente, este hombre era justo».

C. Toda la muchedumbre que había concurrido a este espectáculo, al ver las cosas que habían ocurrido, se volvía dándose golpes de pecho. Todos sus conocidos y las mujeres que lo habían seguido desde Galilea se mantenían a distancia, viendo todo esto.

Había un hombre, llamado José, que era miembro del Sanedrín, hombre bueno y justo (este no había dado su asentimiento ni a la decisión ni a la actuación de ellos); era natural de Arimatea, ciudad de los judíos, y aguardaba el reino de Dios. Este acudió a Pilato y le pidió el cuerpo de Jesús. Y, bajándolo, lo envolvió en una sábana y lo colocó en un sepulcro excavado en la roca, donde nadie había sido puesto todavía. Era el día de la Preparación y estaba para empezar el sábado. Las mujeres que lo habían acompañado desde Galilea lo siguieron, y vieron el sepulcro y cómo había sido colocado su cuerpo. Al regresar, prepararon aromas y mirra. Y el sábado descansaron de acuerdo con el precepto.

Oferir el perdó: missió real del Fill de David

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Com en un itinerari espiritual des de Galilea a Jerusalem, a manera de peregrí del Pare etern; com en una processó religiosa per oferir-se en sacrifici, així és com Jesucrist ens convida a què visquem aquests dies sants de la Passió del Senyor. El tràngol de la Passió i Creu del Senyor no són circumstàncies alienes al voler de Crist, no són elements que malauradament van succeir, i ens encantaria que no haguessin ocorregut mai. Ben al contrari, Lluç ens convida a què contemplen com a espectadors proactius l'admirable plenitud de la missió personal del Fill de David.

Crist ha vingut com a Rei, amb una reialesa profètica, metafòrica, transcendental. Crist rei va més enllà de les discussions temporals sobre parcel·les de poder, igualment temporal. La reialesa de Crist entronca amb l'autèntica voluntat de Déu Pare quan va instaurar la monarquia al Poble d'Israel. El Rei David, i ara Jesucrist en plenitud, són com a sagrament de l'amor invisible i real de Déu. Són expressió de la proximitat que la divinitat del Pare vol tenir amb cadascun de nosaltres. I és tan preciós aquest desig diví, que el preu d'aquesta proximitat és l'anorreament, per un instant, de les barreres entre la divinitat i la humanitat. I per gaudir d'aquesta comunió d'amor de Déu necessitem el perdó, perdó que Crist ens ha conquerit per l'esclatxa de la santa Creu.

Com cantem en la Litúrgia de Nadal, però ara en la Litúrgia de la Pasqua: «Pau al cel i glòria en les altures» (Lc 19,38). Aquesta aclamació, que ens recorda la tendresa de Crist Infant, ara resulta que és la millor definició del que ha procurat per a tota la humanitat. «Oh culpa sortosa, que ens ha merescut un Redemptor tan gran!»

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 14 d'abril, a les 12 h. Benedicció dels Rams a la Plaça Vella. / **A les 12.30 h,** Missa a la Catedral.

Dimarts 16, a les 11 h. Presideix la Missa Crismal a la Catedral. / **A les 13.30 h,** dinar de germanor de bisbes, preveres, diaques i seminaristes.

Dijous 18, a les 19 h. Missa de la Cena del Senyor a la Catedral. / **A continuació,** presideix la processó del *Encuentro* a la parròquia de la Mare de Déu de les Arenes.

Divendres 19, a les 12 h. Celebració de la Passió del Senyor, a la Catedral. / **A les 20 h,** *Via Crucis* pels carrers del centre de Terrassa.

Dissabte 20, a les 22 h. Vetlla Pasqual a la Catedral.

Diumenge 21, a les 12 h. Presideix la Missa del dia de Pasqua a la Catedral i imparteix la Benedicció Apostòlica.

Notícies

Conferències quaresmals a la Catedral. El dimecres 20 de març, Mons. Josep

Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa, pronunciat la primera conferència quaresmal a la Catedral amb el títol «És possible viure la santedat en el segle XXI?» a partir de l'exhortació del papa Francesc *La crida a la santedat en el món contemporani*. El dia 27 va fer-ho Mons. Salvador Cristau Coll, Bisbe auxiliar, amb el títol «El carnet d'identitat del cristià». La tercera conferència, el dimecres 3 d'abril, la pronunciat Mn. Miquel Planas Buñuel, Rector de la parròquia de la Santa Creu de Terrassa amb el tema «El combat de la vida cristiana». Totes tres conferències es varen pronunciar a les 19.15 h.

Visita al Seminari de joves de Rubí. El dia 14 de març, el grup de joves de la

parròquia de Santa Maria de Rubí que es preparen per a la Confirmació varen visitar el Seminari diocesà a Valldoreix.

Missa estacional a Bellaterra. El diumenge 24 de març, Mons. Saiz Meneses començà la Visita Pastoral a la parròquia de la Santa Creu de Bellaterra celebrant la Missa estacional. La Visita durà aquella setmana.

Primer recés d'Effetà al Centre penitenciari de Quatre Camins. El cap de setmana del 22 al 24 de març va tenir lloc el primer recés d'Effetà al Centre penitenciari per a joves de Quatre Camins. Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa de clausura el diumenge a la tarda.

Agenda

Aniversari d'ordenació presbiteral. El Dimarts Sant, dia 16 d'abril a les 11 h, Mons. Saiz Meneses presidirà la Missa Crismal a la Catedral. En ella es donaran gràcies pels 50 anys d'ordenació de Mn. Francesc J. Catarineu Vilageliu i Mn. Pere Farriol Vinyes i pels 25 anys d'ordenació de Mn. Joan Carles Montserrat Pulido i del P. Llorenç Sagalés Ciscuella O. Cist.

Les set paraules. Divendres Sant, dia 19 d'abril a les 10 h, predicació ecumènica de les Set paraules de Jesús a la creu. Activitat promoguda per l'Associació Ecumènica Cristians per Terrassa. Lloc: Parròquia de Sant Pere de Terrassa.

XV Aplec Pasqual de Sabadell. Diumenge 28 d'abril, II de Pasqua, les parròquies de l'Arxipresat Sabadell

Centre i Sud es trobaran a les 18 h a la parròquia de Sant Fel·li de Sabadell per a la celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa.

REMAD MAR ADENTRO

¡Bendito el que viene en nombre del Señor!

Celebramos un año más el Domingo de Ramos. Como aquella multitud de discípulos que se entusiasmaron en el primer Domingo de Ramos, también nosotros proclamamos con entusiasmo: «¡Bendito el que viene en nombre del Señor!». Aclamamos a Jesús, que es el Maestro, el Salvador, el centro de la vida, de la historia, la Vida que da sentido a nuestra vida. En él se han cumplido las Escrituras y ha comenzado el tiempo de salvación. Con él ha llegado el tiempo de gracia para los pobres, los cautivos, los oprimidos. Viene a liberar de la ceguera del cuerpo y del espíritu, de la pobreza y la esclavitud, viene a liberar del pecado. Él es el Ungido de Dios por el Espíritu para anunciar la Buena Noticia del Reino a los desheredados y pecadores de la tierra, necesitados de la salvación.

«¡Bendito el que viene en nombre del Señor!». Con esta expresión de go-

zo y júbilo los habitantes de Jerusalén recibieron a Jesús. Hoy, Domingo de Ramos, también lo acogemos en nuestro corazón, y actualizamos la entrada de Jesús en Jerusalén, cuando se acercaba para la celebración de la Pascua. Entra en la ciudad rodeado por una multitud jubilosa y expectante, segura de que él es el Mesías, porque ha confirmado con su palabra y, sobre todo, con sus milagros los anuncios de los antiguos profetas. Sin embargo, Él es muy consciente de que no llega a Jerusalén para ser entronizado como rey sino para consumir el misterio de su pasión, muerte y resurrección, y de que la corona que va a recibir será una corona de espinas.

Jesús ofrecerá su vida en la cruz por la remisión de los pecados de la humanidad. Su muerte será la culminación de lo que ha sido su vida ente-

ra, libremente entregada y sacrificada por la salvación de los hombres. No había venido a ser servido sino a servir y dar su vida como rescate por muchos (cf. *Mc* 10,45). Su acto de dar la vida es la consecuencia de su trayectoria vital, una entrega en totalidad a los demás. La cruz será el gesto supremo de servicio y donación: «Por esto me ama el Padre, porque yo entrego mi vida (...). Nadie me la quita, sino que yo la entrego libremente» (*Ju* 10,17-18). Contemplando la cruz percibimos el inmenso amor de Dios, un amor eterno, infinito, encarnado en la actuación misericordiosa de Jesús, que alcanza en la cruz su máxima realización: «Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos» (*Ju* 15,13).

Pero su vida no acaba con la muerte en la cruz. El Señor resucita venciendo a la muerte y se convierte en

fundamento y esperanza de resurrección para todos los seres humanos. El amor redentor de Dios es más fuerte que la muerte. El que fue colgado de un madero, ha sido resucitado por Dios y exaltado con su derecha (cf. *Hech* 5,31). La resurrección de Cristo es principio de la vida nueva para la humanidad. La vida del cristiano consiste en vivir en Cristo, en la alegría inmensa por ser salvado y por sentirse salvado, por saberse asociado a la obra de la salvación. A la vez, será preciso imitar y asimilarse al Resucitado, trabajar en la edificación de la Iglesia, con alegría y entusiasmo.

Ser cristiano significa seguir el camino que Cristo nos ha marcado, es tener los mismos sentimientos de Cristo, penetrar sus sentimientos y vivirlos, es en definitiva vivir la humildad y la entrega, la generosidad y el desprendimiento. Él, siendo igual a Dios, asumió la condición humana hasta la muerte y muerte en Cruz, pero Dios lo exaltó y le concedió el Nombre sobre todo nombre (cf. *Flp* 2,5-11).

Os deseo a todos que tengáis una Semana Santa de verdad. Que María, Madre y Maestra nos acompañe para vivirla con fruto.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa